

Fältmarskalken

Glatt i Frantsila ett jubel
Ljöd från Cronstedts lägerställen;
Bud om Siikajokis seger
Hade hunnit dit om kvällen.
Och man drack i spridda gillen
För sitt fosterland, det kära,
För dess första skymt av lycka,
För dess äntligt frälsta ära.

Tvenne tappra veteraner,
Överstelöjtnanter båda,
Gamle Christiernin och Lode,
Fick man där tillsammans skåda.
Jämlig dem vid deras sida
Höjde Aminoff sin hjässa,
Och en ring av yngre kämpar
Hade slutit sig kring dessa.

Och man språkade vid glaset,
Talte fritt om varjehanda;
I en sådan krets behövde
Ingen man sin tunga banda:
Allt det svaga hos befälet
Kunde utan våda klandras,
Och bland stolta namn, som nämndes,
Ljöd marskalkens framför andras.

Aflecht, han som främst i striden
Slöt vid Revolaks sin bana,
Talte muntert: Skål för Klingspor!
Bröder, han har ändrat vana;
Lustigt skall det bli att skåda,
Hur han lyfter nu sin panna;
Sen han travat genom landet,
Har han äntligt vågat stanna.

En av Cronstedts adjutanter,
Löjtnant Reiher, föll i talet:
Den som sagt att KLingspor stannat,
Han har talt förbannat galet.
Adlercreutz det var och Herten,
Som slog knut uppå vår nesa;
Fältmarskalken var som vanligt
Ren för fan i våld på resa.

Major Furumarck tog ordet:
Det är kungen, som har felet;
Varför har han satt i nåder
Denna lumpna trumf i spelet?
Ladau sade: Du är jävig
Att marskalkens värde mäta:
Du har hjärta, han har mage,
Du vet dö, och han blott äta.

Ehrnrooth talte: Låt oss minnas,

Var han lyst i sina dagar;
Det är ej i magasin
Man blir varm för ärans lagar.
Klingspors hjälteban har burit
Uppför kommissariatet,
Vem vill undra, om han älskar
Icke striden nu, men fatet?

Tigerstedt, den finske gossen,
Han, som Aflechts öde hade,
Bet tillhopa sina tänder
Och bröt ut i harm och sade:
Det är sant, han är en främling,
Har ej växt i våra dalar,
Han förstår ej våra seder,
Ej det språk, vår tunga talar;

Men vårt land, det har han skådat,
Han har sett dess skär och öar,
Sett som vi från våra höjder
Dessa tusen, tusen sjöar.
Utan Gud och utan hjärta
Måste dock den mänskan vara,
Som ej tjusas in i döden
Av att detta land försvara.

Christiernin såg upp mot Lode:
Hör du, broder, på de unga?
Klingspor har som vanligt åter
Råkat ut för deras tunga.
Sälla må vi väl oss prisa,
Om vi falle, om vi blöde;
Det är annat än att drabbas
Av vår arma marskalks öde.

Gamle Lode, barske herren,
Hade sutit tyst vid talen;
Nu blev gubben röd i synen
Och stod högre upp i salen,
Drack sitt fyllda glas i botten,
Stötte det med kraft i bordet,
Fick sin hatt inunder armen
Och tog harmful full så till ordet:

Jag går bort från detta gille,
Andra må här han sin gamman.
Klingspor får man höra klandras,
Var man helst må råka samman.
Fältmarskalken, fältmarskalken,
Annat finns ej i språklådan;
Det är skam att tappra män
Täckas tala om en sådan.